

45761
45892

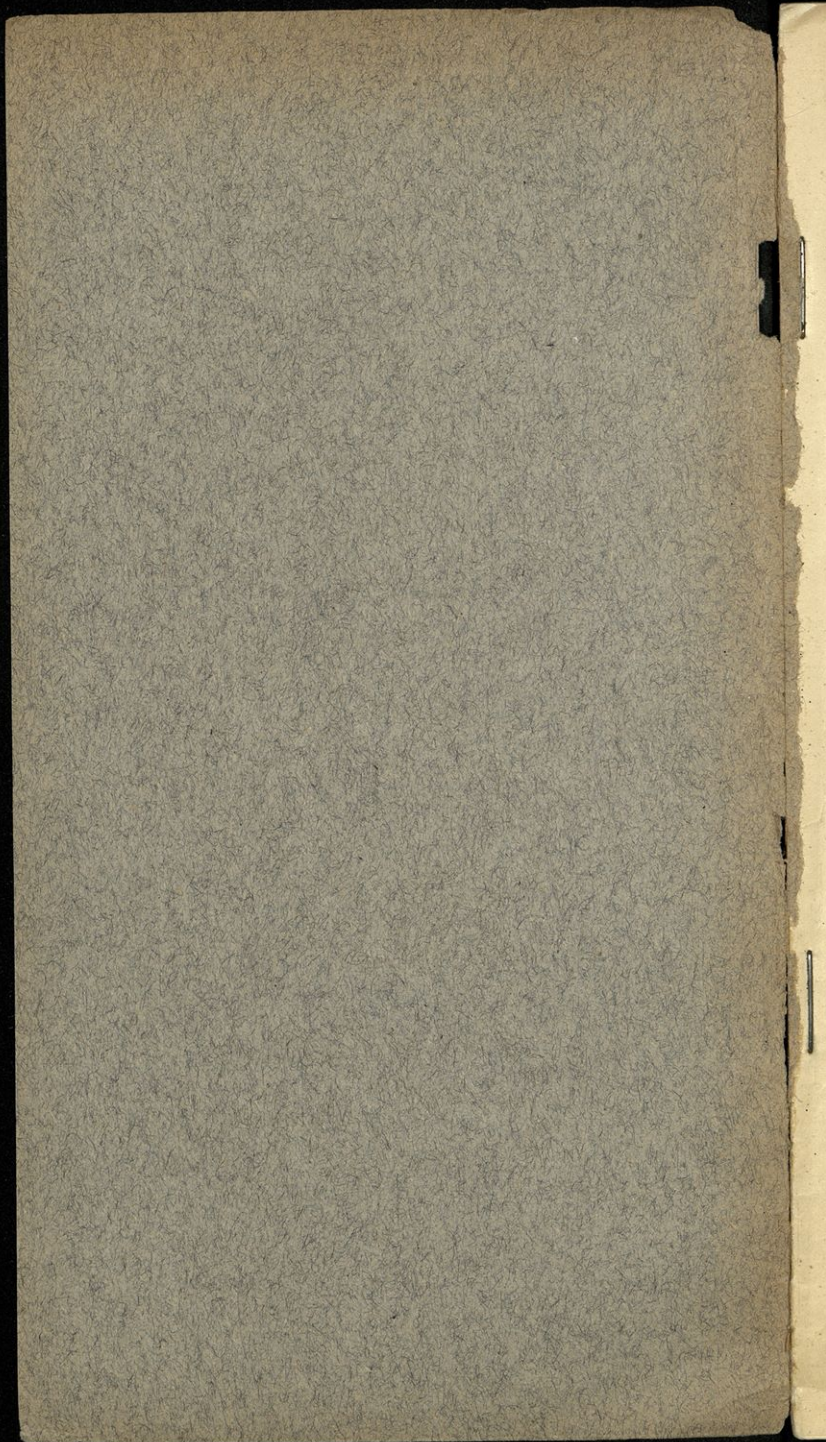
PO DESEČIH
LETIH

1899

1909

IZDALA IN ZALOŽILA KRANJSKA
PODRUŽNICA S. P. D. V KRANJU.
TISKAL IV. PR. LAMPRET : KRANJ.

Po desetih letih.

1899 -- 1909

Izda!a in založila Kranjska podružnica S. P. D.

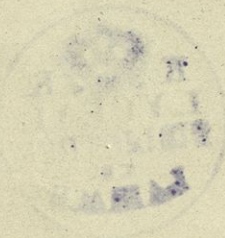
.....
Tiskal Iv. Pr. Lampret v Kranju.

45892

~~45761~~

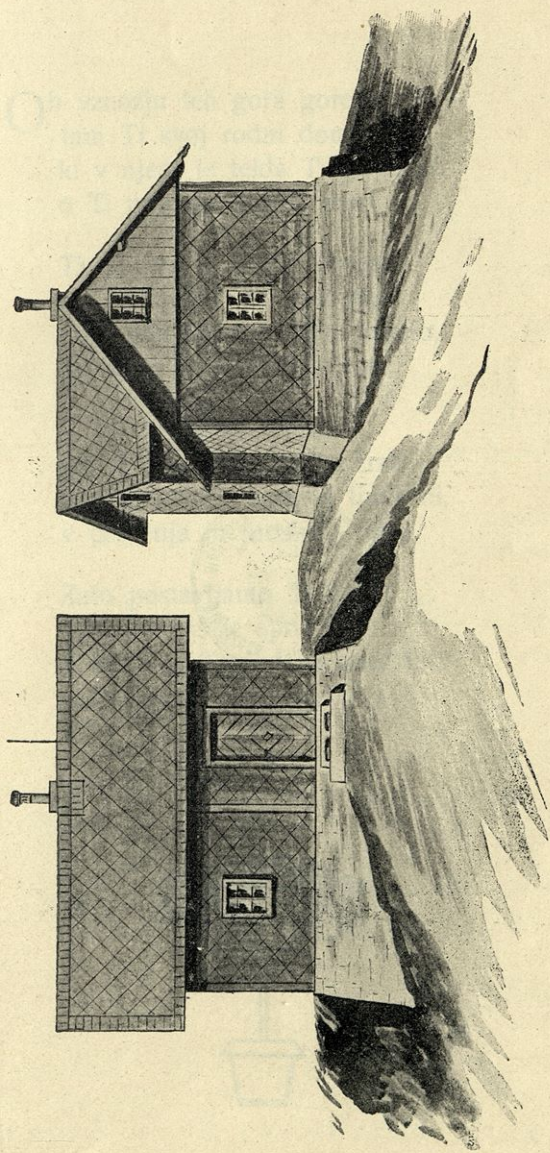

030052196

Pročelje

Od strani

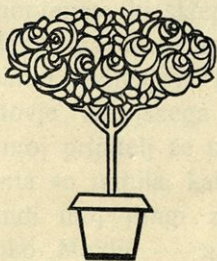
Prešernova koča na Stolu (2391 m)

O b vznožju teh gorâ gorenjskih —
tam Ti svoj rodni dom imaš,
ki v njem je tekla Tvoja zibel,
o Ti največji pesnik naš!

Ti, ki ime je Tvoje znano
pač slehernemu izmed nas,
Domovju znano, zemlji znano,
zapisano že v slednjo vas!

A mi Ti bomo zapisali
ime v svobodni gorski zrak
v znak spoštovanja in ljubezni,
v češčenja in proslave znak.

Zato postavljamo Ti kočo . . .
To zate naš je spomenik,
Z imenom Tvojim na pročelju,
nesmrtni narodov budnik!

Janko Majdič,

ustanovitelj in prvi predsednik podružnice S. P. D. v Kranju.

*„V gorah se dela dan,
v gorah žari...“*

Iv. N. Resman.

To lepo junijevo jutro na kranjskem polju! Kako prijazno me pozdravlja skozi okno, sedečega ob pisalni mizi! Vrhovi mogočnih naših gorskih orjakov se kopljejo v žarkih jutranjega solnca. Lahen vetrič pihlja in pregiblje listje krepkih kostanjev ob naši hiši. In listje nemirno trepeče, kakor da je nejevoljno, ker se je vleglo nanje toliko in tako nadležnega cestnega prahu. V razoru glasno petpedika ljubka prepelica, nad travnikom se dviga v višino živahni škrljanček in prepeva svojo pesmico; iz bukovja na Šmarjetni gori je čuti enakomeren, a ušesom tako prijeten glas kukavice. Brhke mlekarice hite proti mestu s svojimi vozički in jerbasi; ob državni cesti pa se vije dolga vrsta pridnih delavcev, ki zasipljejo vodovodni jarek, drugod pa pojo kladiva monterjev, ki sklepajo cevi. To lepo jutro! Samo življenje ga je, samo vstajenje, samo gibanje. Ali res samo življenje? Tam koncem polja se beli nizko zidovje kranjskega pokopališča. Kraj mrtvih! Marsikak moj prijatelj že spi ondi pod zeleno rušo. Dobra tri leta so minila, kar je legel tamkaj v prezgodnji grob tudi moj dragi znanec izza veselih preteklih dni. Janko Majdič — njegovo ime! Proti njegovi gomili mi spe pogosto pogled to jutro, ko mu pišem v spomin tele skromne vrstice. — — —

V nedeljo, dne 11. februarja 1906 smo imeli v gostilni Jožeta Benedka pri Sv. Joštu občni zbor „Joštarskega kluba“ ter obenem praznovali god klubovega

načelnika, prijatelja Tineta iz Olševka. Zbrala se nas je ob tej priliki lepa družba iz Kranja in Ljubljane, mladih in starih. Bili smo prav židane volje; polastilo se nas je vseh nekako razkošno razpoloženje in vladal je v družbi prisrčen, rekel bi, liričen ton. Napitnica je sledila napitnici; pesem se je vrstila za pesmijo. Mnogo smo se razgovarjali o planinskih zadevah, zlasti o turistovski koči na Stolu, katere zgradbo je tedaj že definitivno prevzela kranjska podružnica. Izredno živahen in zgovoren je bil ta večer naš tovariš Janko Majdič; s prijateljem Nandetom je imel za šalo poskusni kandidatni govor za poslanca; govoril je več napitnic in nenavadno gladko mu je tekla beseda; z iskrenim nagovorom je nazdravil svojemu prijatelju dr. Edvardu Šavniku in se mu s solzami v očeh zahvaljeval za njegovo očetovsko skrb za časa hude svoje vročinske bolezni. Proti jutru smo se začeli razhajati, nekaj jih je odšlo v Kranj, drugi smo prenočili pri sv. Joštu. In kdo bi bil tedaj slutil, da bo veselemu tovarišu iz naše prijateljske družbe še tisto dopoldne nepričakovana smrt pretrgala nit življenja. Pa vendar se je zgodilo tako!

V pondeljek dopoldne smo se vračali zaostali s Sv. Jošta. Ko pridemo na Kalvarijo, nam povedo kmetje, ki so prihajali s trga, da je pravkar v Kranju umrl Janko Majdič. Silovito nas je pretresla ta novica. Prevzelo nas je neko čudno, nenavadno čuvstvo, ki se ne da popisati. Skoro nismo mogli verjeti; mislili smo, da kmečki ljudje niso prav razumeli, kdo da je preminul. Vendar je bila resnica. V mestu smo zvedeli vse. Vesel je prišel Janko z drugo družbo nekako ob štirih zjutraj domov. Ob osmih ga je napadla slabost in ob deseti uri je izdihnil po kratkem, smrtnem boju. Nepričakovana smrt mladega, obče čislane in povsod priljubljenega moža je izzvala v vseh krogih kranjskega prebivalstva iskreno in odkritosrčno sočutje. — — —

Janko Majdič, sin trgovca Janeza Majdiča in Ivane Majdičeve, rojene Sturm iz Poljč na Gorenjskem, je zagledal luč sveta v Kranju dne 2. decembra l. 1870. Ljudsko šolo in nižjo gimnazijo je dovršil v rojstnem mestu, trgovsko šolo pa pri Mahru v Ljubljani. Nato

JANKO MAJDIČ

je služboval približno poldrugo leto kot volonter v neki trgovini v Trstu, da se praktično izvežba v svoji stroki in priuči laškemu jeziku, katerega je imel pozneje rabiti v trgovini svojega očeta, ki je zlasti z Italijo živahno kupčeval.

Ko se je vrnil v Kranj, se je z vsem veseljem in z izredno žilavostjo, katero je podedoval po svojem očetu, lotil trgovine. Vodil jo je tako spretno in moderno, da je pridobil tvrdki svojega očeta ugled in veljavo ne le doma, ampak tudi daleč preko mej naše države. Kot trgovec je prepotoval vso Avstrijo in Nemčijo ter si tako v tujini vsestransko razširil svoje duševno, zlasti pa trgovsko obzorje.

Kar mu je ostajalo časa od napornih trgovskih poslov, ga je posvetil javnemu in društvenemu življenju v Kranju. Zlasti se je zanimal za slovensko turistikó, za domače planinstvo. Vzpodbujen po dr. Janezu Frischauf-u ni miroval preje, dokler se ni osnovala meseca julija l. 1899. v Kranju podružnica Slov. plan. društva. Na prvem občnem zboru so ga izvolili za načelnika, kar je ostal do svoje smrti. Spretnostim rokam pač niso mogli izročiti vodstva naše podružnice. Kot prvo nalogo si je stavila kranjska planinska podružnica zgradbo kočé na Storžiču pod Bašeljским sedlom; imenovati bi se imela Valjavčeva po Matiju Valjavcu Kračmanovem, ki je bil doma iz Srednje Bele, vasi pod Storžičem, in ki je nedosežno lepo opeval svoj rojstni kraj, svojo „Storžičevo deželo“, kakor sam pravi v neki pesmi. Ker pa so se vlekla pogajanja za nakup sveta, kjer so nameravali postaviti kočó, brez konca in kraja in ker so izprevideli, da bi se taka stavba na Storžiču ne izplačala, so izpremenili prvotni načrt in začeli misliti na to, da zgrade planinsko kočó na Stolu.

Pod njegovim vodstvom so se vršili mnogi in jako dobro uspeli izleti na vse strani naše domovine. Nekateri izleti, kakor na Otožec in na Grmado v polhovgrajskem pogorju, so se tako priljubili in prikupili, da se še sedaj redno vsako leto ponavljajo. Nalašč za take izlete si je Janko nabavil izvrsten fotografski aparat, da je slikal udeležnike. Včasih mu je seveda ponagajal fotografski škrt. Tako na Dobraču, kamor

je pohitel z večjo družbo. Napravil je dve sliki; a na eni je manjkalo osebam glav, na drugi pa nog. Redno je sabo jemal na ture male orglice, na katere je prav spretno in prav rad zaigral kako poskočno, da se je družba bolje zabavala in tudi malo zavrtela, ako je bil le svet pripraven za to. Znal je tudi ročno igrati „na kozarec“. S to igro je celo nekoč javno nastopil v Narodni čitalnici v Kranju o priliki nekega koncerta v družbi svojega prijatelja Janka Sajovica. Na njegovo inicijativo je kranjska podružnica tudi založila večje število lepih razglednic, katere je sam razpečaval in razpošiljal po vseh večjih gostilnah v okolici Kranja.

Da je bil v resnici vnet in neustrašen turist, nam priča lepo število onih naših velikanov, katerim je stopil na teme. Tako je splezal na mogočni Triglav (petkrat), na zeleno Golico, na širokoplečati Stol, na razorani Storžič, na stegnjeno Zaplato, na divji Greben, na stožčasti Grintavec, na široki Krvavec, na vabljivi Okrešelj, na odsekani Dobrač in na dobroznane Sv. Višarje.

Agilni Janko je tudi v drugih ozirih razvijal jako živahno in plodonosno delovanje. Ustanovil je prepotrebno Kreditno društvo v Kranju, katero je posebnega pomena za trgovce in obrtnike. Kot ud kranjskega občinskega odbora in kot član upravnega sveta mestne hranilnice je zasledoval s pazljivim očesom gospodarski in kulturni razvoj mesta Kranja. Vneto je sodeloval tudi v odboru Narodne čitalnice v Kranju. Pri vseh stvareh torej, ki so se tikale društvenega in gospodarskega gibanja v Kranju, je igral delavni, odločni in podjetni Janko važno vlogo. Trudil se je v družbi nekaterih gospodov za to, da se zgradi v Kranju dom za narodna društva; že je ta lepa ideja imela postati meso in kri, ko so se žal tozadevna pogajanja razbila, in ta lepi načrt je ostal do danes samo načrt.

Po svoji materi Ivani, ki je bila zelo naobražena žena, je podedoval Janko jako živahen in zabaven temperament. Kjer se je zbrala družba veselih mladih ljudi, tam gotovo nisi pogrešal Janka. V krogu svojih prijateljev je rad zapel kako mično narodno in ga izpraznil „en gvažek po pamet“, kakor je sam rekel

Svoje vesele tovariše je večkrat nazival „ljudi prave sorte“, zato se ga je tudi hitro prijel priimek „sorta“.

Tako mu je med trgovskimi in javnimi posli potekalo življenje mirno in veselo. Leta 1904. ga je položila vročinska bolezen na posteljo, s katere kmalu ne bi bil več ostal; a trudoljubivi prizadevnosti njegovega prijatelja, zdravnika dr. Edvarda Šavnika, se je posrečilo, da je zopet okreval. Ko je prebolel, je šel v Italijo, da bi si tam še bolje utrdil narahljano zdravje. Prepotoval je pri tej priliki vso laško deželo. Ogledal si je tudi Riviero in tam poskusil svojo srečo v Monte Carlu z enim vstavkom, katerega je pa izgubil. S potovanja se je vrnil zopet živahen in okrepčan.

Koncem 1. 1905. mu je izročil oče vso trgovino. Ker mu je bila že preje umrla mati, s katero ga je vezala posebna vez ljubezni, je moral misliti na to, da si poišče gospodinje. Res je našel v bližnjem Kamniku gospodično, s katero se je mislil poročiti in osnovati domače ognjišče. V vse njegove načrte in namere je posegla s kruto roko neizprosna smrt dne 12. februarja 1. 1906.

Namesto k poroki smo ga spremljali žalostni in potrti sv. Valentina dan na njegovi zadnji poti na kranjsko pokopališče. Veličasten pogreb je pričal, kako je vse v Kranju ljubilo in spoštovalo mladega, simpatičnega moža.

Janko Majdič ni pred smrtjo napravil oporoke. Pač pa se je našel v njegovi pisalni mizi majhen listič iz meseca avgusta 1. 1905; tedaj je nameraval iti na Veliki Klek in je na omenjeni listič napisal, kako se naj razdeli tedanje njegovo imetje za slučaj, da bi se na Kleku ponesrečil. V smislu takratnega njegovega sporočila so dobili: Dijaška kuhinja v Kranju 4000 K; Podružnica S. P. D. v Kranju 2000 K; Gorenjski Sokol, Narodna čitalnica, Bralno društvo in Meščanska godba, vsi v Kranju, ter Glasbena Matica v Ljubljani po 400 K; revni dijaki kranjske gimnazije obleko in perilo; Narodna čitalnica v Kranju njegovo zasebno knjižnico in njegovi ožji prijatelji lepa darila. Svoje rodoljubje je torej pokazal Janko tudi dejanski v pravkar omenjeni oporoki.

In sedaj počiva mladi mož na lepem kranjskem pokopališču, odkoder je tako mično videti razne domače gorske vrhove, na katere je hodil v svojem življenju z veseljem in ljubeznijo pravega domoljuba. Tam iz daljave gleda na njegovo gomilo tudi širokoplečati Stol, na katerem je včeraj prvič zapela lopata, da se izkoplje temelj za Prešernovo kočo, kateri je postavil gmotni temelj baš pokojnik s svojim veliko-dušnim volilom. In tako se je po zaslugi umrlega Janka napravil nov korak v razvoju našega planinstva. Nehote prihaja tu človeku na misel globoko občutna Resmanova pesem, katera tako lepo simbolično označuje veselo gibanje v slovenski turistiki. To je tista ljubka pesmica, katero je Janko najrajši pel in ki se začinja s stihoma:

„V gorah se dela dan,
v gorah žari ...“

Ti pa, požrtvovalni pospešitelj slovenskega planinstva, nepozabni naš Janko, sladko spavaj v sveti zemlji domači!

Rupa, na Binkoštno sredo 1909.

„Ljubimo Te, naša dika!“

Da! Ljubimo Te, spoštujemo Te in ponosni smo na Te — Ti naš idejal v življenski skromnosti, Ti naš prorok v ljubezni do domovine, bodi-si v srečnih, bodi-si v nam v preveliki meri naklonjenih hudih časih, Ti naš interpret slovenske narodove duše v sreči in nesreči, v ljubezni in pa tudi v odporu napram tistim, ki nam izpodjedajo zakonito zajamčenje in po človeških naravnih zakonih nam prirojene pravice, pravice do človeškega in narodovega obstanka!

Skusil si to na svojem lastnem životu, opazoval si to na životu k srcu prirastlega Ti trpinčenega in preganjanega lastnega naroda slovenskega, tolažil si se z boljšo bodočnostjo, da bodo Slovencem:

„ — milši zvezde kakor zdaj sijale“,

a vendar je tvoja resignacija močnejša, nego Tvoje upanje, ker prišel si do spoznanja, Ti naš največji genij, da:

*„Ječé pod težkim jarmom sini Slave,
le tujcem sreče svít se v Kranji žari,
ošabno nos'jo ti po koncu glave — — —“*

In mogoče je, da le-ta Tvoja v dejanskih razmerah utemeljena resignacija tvori več probujajoče moči za misleca v sebi, nego najbolj navdušeno zapeta „visoka pesem“ o slavnih činih neznanih junakov prošlih dni, ki nas uče in nam pripovedujejo nekaj, kar nikdar ni bilo ali se pa vsaj zgodovinski dokazati ne more; mogoče je, da le-ta Tvoja resignacija — sam si itak imel zvezani roki — poživlja danes — naglašamo danes — vse drugače narod Tvoj slovenski, nego najbolj ognjevit taborski govori; gotovo je pa to, da le-ta Tvoja tiha, v sé zakrhnena resignacija globočje sega v narodovo dušo, jej globočje kaže propad med

privilegovanimi narodi in mej narodom slovenskim, nego marsikateri in usum delphini skrpani dolgovezni programi — kajti le-ta Tvoja resignacija je izšla iz do dna trpinčene, za ljubljene svoj narod nesebično čuteče čiste Tvoje duše in vsled tega je našla, ker je najti morala, pot v tisto baš v teh hudih današnjih časih toli trpinčeno slovensko narodovo srce, krvaveče iz stotero ran — brez zdravnika, brez tolažnika. Ti si spoznal, kje tiči rak-rana na slovenskem narodovem telesu, Ti naš učitelj, naš prorok, naš duševni vodnik, Ti, ki Ti je bilo vedno vodilo: „spoznavaj samega sebe!“

Kdo bi si mislil v l. 1848., da bodo Tvoje besede za več nego polstoletja pozneje imele še isto in še večjo ceno ter veljavo v danih razmerah. Bogu bodi potoženo, da je temu za narodovi razvoj žalibog tako! In v tem Tvojem proroškem čutu tiči tisto spoštovanje, katero „hočeš, nočeš, moraš“ imamo do Tebe in v katerem spoštovanju se klanjamo Tvojemu proroškemu duhu!

Ocenjevali so Te mnogi kot pesnika in človeka, da-si ne potrebuješ nobene ocene, nego le spoznanja svojega do sedaj še nedoseženega genija!

Kjerkoli odpreš, ljubeznjivi bralec, „Prešernove poezije“, povsodi Ti veje nasproti človekova ljubezen do človeka, Ti veje nasproti ljubezen do revne matere zemlje slovenske, Ti veje nasproti ljubezen do tistih, katere smatrajo socialno privilegovane kaste, ki „se le vklanajo zlatmu bogu“, ker stoje na stališču, katero že zdavnaj ni več neugovarjano, da:

*„Da le petica dà ime sloveče,
da človek toliko velja, kar plača — — —“*

— socialno brezpravnim!

Pogum si dajal maloštevilnemu svojemu narodu slovenskemu, da ga čakajo boljši časi in v tem si postal njegov glasnik na polju politične in socialne svobode:

*„Največ sveta otrokom sliši Slave!
Tja bomo našli pot, kjer nje sinovi
Si prosti vol'jo vero in postave.“*

In zatonilo je nekaj let v večnost. Grobovi dobrih, poštenih slovenskih domorodcev se kupičijo. Naslednikov pa je število malo, ki „se z majhnim tropom

brani“ — a vendar obvlada srca vseh za sveto Slovansko stvar vnetih rodoljubov Tvoj glas, ki pravi:

„naj sinov

zarod nov

iz Vas bo strah sovražnikov!“

S tem svetim, čistega rodoljubja prešinjenim bojnim klicem stopamo v boj za narodove pravice, ki so svete tako za nas, kakor za druge narode. Vpraša se le, li je sveta pravica enolika nesveti sili? Upajmo, da ni, in da pravica, hčerka božja, obdrži nadvlado; takrat je pa naš dan, tisti dan, ki bode Tvoje ideje stvoril v meso in kri, tisti dan, ki si ga začrtal nesmrtni pesnik nam v trajen spomin s prelepim granesom:

„In gnale bodo nov cvet bolj veselo,

Ko roža, kadar mine zima huda.“

Božja previdnost daj, da se uresniči Tvoje proroške besede in oprosti nam skromnim planincem, če se Te, neumrli naš pevec, spominjam o po svoje na tistem planinskem svetu, odkoder si klical v širni svet lepoto in krasoto slovenske svoje domovine.

Tu nam pride na misel epizoda, kakor si jo mislimo, in ki se je po vseh naših krajevnih poznavanjih v primeri z nesmrtnimi pesnitvami najbrže tudi dogodila.

Hladila sta se v divnjeku na Vrbi ter si pripovedovala drug drugemu svoje dogodljaje iz časov svojih študij. Da je tu prijatelj Matija opozarjal svojega mlajšega vrstnika Franceta na lepoto in krasoto poezij inorodnih pesnikov, o tem najbrže ni dvomiti, kajti mi si občevanje teh dveh prijateljev ne moremo skoraj drugače misliti, nego na polju znanosti, leposlovja in zgodovine. To pa že radi tega, ker poznamo prvega kot učenjaka, ki govoril:

„Jezike vse Evrope je učene“,

druzega pa kot resnega in v življenskih valovih že preskušene mladeniča. Okusil je zgodaj strup spoznanja; celo življenje mu je bilo zagrenjeno, nikjer ni videl „bratoljubja oltarjev“ in „sreče dar bilá mu je klofuta“; še manj je pa žel priznanja za svoja stremljenja na polju svobodomiselnosti in v službo slovenskega naroda in njegove dobrobiti postavljenega delovanja. Niti mej svojimi — in to boli! O njem se lahko

reče — in sicer brez strahu pred bivšimi slovenskimi mogotci: „prišel je mej svoje, pa ga niso spoznali“. Spoznali so ga in spoznali vrednost njegove iz naroda črpajoče in v narod vračajoče se duševne sile — stoprv po njegovi smrti, toda ne veliki gromovniki, nego preprosti, na levi strani življenske poti hodeči ljudje. In dasi zatiran, nespoznan, preganjan v krušnem pridobitku, vendar ni nikdar pozabil, da je sin tiste in take slovenske matere, ki je podelila in vsadila v srce svojemu otroku zgolj in nič drugega, nego ljubezen materinsko, tisto ljubezen, ki je vir vseh lepih in plodovitih čednosti, ljubezen, ki ne vpraša, zakaj ljubi. Bogataš ne ume take stvarne in vstvarjajoče ljubezni; uboge matere sin pa, ki vidi v vsakem človeku svojega brata-sotrpina, kateremu bodi pomagano, take matere sin pa oklepa vesoljni svet, vse človeštvo, osobito pa svoj zatirani narod s tisto ljubeznijo in tisto dobrosrčnostjo, katero more roditi le tista materina ljubezen, ki ne more dati otroku drugega, nego zopet in zopet le ljubezen — — —.

Od daleč žuborela je Sava-dolinka, tajinstvene svoje pozdrave prinašajoč izpod strmih velikanov Triglavskega pogorja. Vzdrnila je v resne misli vtopljen mladeniča s svojim šumljanjem, kakor bi pela pesen o davno zginolih in preminolih bajnih časih boljše in lepše zgodovine zatiranega narodiča, ali kakor bi pela visoko pesem o vedno resnični krasoti zemlje slovenske. Mesec je seval skozi redke oblake in obrisi gorenjskih velikanov so se svetlosrebrno odlikovali nad pozoriščem. Občutki so to, kakršne ima le oni, ki ve ceniti večno lepo krasoto žive narave, v kateri živimo, se vzgajamo, povspnemo do pravega spoznanja naravnih resnic in — v kateri umrjemo, ne pustivši vidnega sledu za seboj.

Taki občutki so morali prevevati tudi našega pesnika in njegovega mentorja, ko sta, spoznavši velemožnost in vse nadkriljujočo moč večne narave nad črvom-človekom, stopila preko Brinjega vrha, čez Završnico, mimo „križa na samoti“, na „Belejevi rovt“ in čez „Brezniško planino“ in „okrogeljico“ na vrh Stola ter ob jutranji zarji, propovednici lepših časov, zazrla se v divoto domovine slovenske, tiste domovine,

katere more rešiti le najčistejša in najnesebičnejša
ljubezen do domovine in do zatiranih svojih sobratov-
Slovencev, ki nimajo družega na svetu, nego ljubeče
slovensko srce in ljubljeno svojo domovino slovensko!

V takem razpoloženju zaslišala si domovina stihe:

*„Dežela kranjska nima lepšega kraja,
Ko je z okolščno ta, podoba raja!“*

Ti pa, slovenski planinec, širi po pesnikovem
vzgladu kras slovenske domovine po širnem svetu!

Bil si — brez vseh životopisov, le po Tvojih
večnih pesmih Te mi planinci sodimo — človek-trpin,
a človek, ki je z vso dušo, z vsem srcem ljubil svoj
narod, svojo slovensko domovino, svojo revno slovensko
grudo. In, če Ti ni dala ta slovenska domovina belega
kruha, kakor ga daje v izobilici tistim, ki „ošabno
nosijo po koncu glave“, pa Ti je dala prostora za
revno zibelko, dala Ti je skrbno ljubeče materino srce,
dala Ti je pravico se zvati članom tistega narodiča,
ki je najmanjši po številu, ki ga svet ne pozna in ga
poznati noče, ki pa ima najlepšo domovino in
pa najbolj čisto — ker nesebično — ljubezen
do nam vsem skupne matere Slave! In dala
Ti je ta revna slovenska domovina našo
plamtečo ljubezen in iskreno hvaležnost,
katere ne premaga nobena moč, ker ta hvaležnost in
ljubezen

„iz srca svoje je kali pognala“.

Postavljen Ti bode pomnik v slovenskih planinah
— **«Prešernova koča» na Stolu** — in mi, „podruž-
nica v Kranju“ smo ponosni na ta pomnik, da ga
kot čuvarji Tvojega groba smemo postaviti
nad zibelko Tvojega rojstva!

Ponosno se nam širijo prsi, rdeče se nam lica
samozavesti in veselje ter neizkaljena sreča nam sije iz
očij, da baš mi smemo Tebe, neumrli prvak slovenskih
slavcev, proslaviti v slovenskih planinah ondi, odkoder
je prvič zadonel glas o lepoti slovenske domovine.

Zaslужil si pomnik v metropoli slovenski, v naši beli Ljubljani; pristojna Ti pa tudi pomnik raz tiste vzvišene, ne vsakemu umrjočemu pristopne solnčne višave, odkoder si zajemal ne-le svoj pesniški intelekt, nego tudi, kar moramo posebej pribiti, svojo nad vsak dvom vzvišeno domovinsko ljubezen, ki bodi uk in postava vsakemu Slovencu, vsaki Slovenki!

Hud boj bijemo v lepi domovini slovenski napram tistim, ki skušajo ožiti naše meje. Toda kakor vsa druga zavedna društva in zavedni poedinci, tako mora tudi slovensko planinstvo varovati in braniti stare meje domovine slovenske s tem, da zavaruje slovenske planine pred grabežljivimi rokami nikdar sitih, neprijaznih nam sosedov družega plemena in druge pasme.

In Tvoja koča bodi trdnjavski stolp v tej obrambi! Zaprimo pota, kadar in če branimo trdnjavo!

Deviza naša je in mora ostati po Tvojih navodilih le ta in nobena druga:

«Slovenski svet Slovincem!»

Vsako ped slovenske zemlje moramo braniti z vsemi svojimi silami in, če treba, tudi s svojo srčno krvjo!

Svet je naš, pravica je na naši strani in dolžnost naša je, da branimo ta svoj svet, to sveto svojo domovino slovensko!

S tem pa bomo najbolj počastili in proslavili Tvoj spomin, ki si svoj narod tako zgodaj učil pravega bratoljubja in domoljubja ter ga navduševal za to, da se ohrani slovenska zemlja slovenskemu narodu.

Tvoje, po življenskih izkušnjah utemeljeno prepričanje nam je najboljšo bodrilo za vstrajno delo, ker vidimo, da si Ti, poedinec, prebolel hude čase, slične našim, da pa vkljub vsej resignaciji vendar nisi popolnoma obupal nad prihodnostjo naroda slovenskega, poznavajoč ga, da ima v sebi tvorilno moč, ki ga mora dovesti vzlic maloštevilnosti njegovi, do končne zmage.

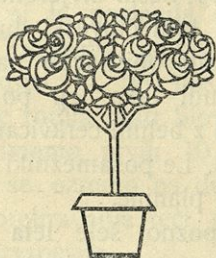
Po Tebi v nas vžgana ljubezen do trpinčenega in izkoriščenega naroda slovenskega naj nas vodi, bodi

nam zvezda-vodnica, pelji nas do zmage, da bomo
mogli tudi v praktičnem smislu zaklicati s Teboj, da
kakor pevčevemu srcu pesmi, tako slovenskemu
narodu pravice

„večne mu branijo trohnét!“

Slovensko planinstvo! Širi spomin Franceta Pre-
šerna od koče do koče, saj on je bil naš prvi in
najodličnejši budnik, bodisi na leposlovnem, političnem
ali socijalnem polju.

Povsod je bil cel mož! Slava mu! Slava njego-
vemu spominu!

Prvo desetletje.

(Tajnikovo poročilo.)

Preteklo stoletje lahko po pravici nazivljemo planinsko stoletje. Veliki kulturni narodi, v prvi vrsti Nemci, Italijani, Angleži, Francozje i. t. d. so se jeli zanimati za gorska čudesa, čudovito hitro se je jela razvijati alpinistika in dandanes je postalo planinstvo moderno.

V nas Slovencih se je do nedavnega časa premalo gojila turistika. Krasote naših dežel so bile marsikateremu tujcu bolj znane, kakor nam domačinom. Nismo poznali naših biserov, naših divjeromantičnih snežnikov, kjer se povzdigne tudi človeški duh iz nizke vsakdanjosti; premalo smo obiskavali naše mične gore, s katerih se nam nudi tako lep pogled po slovenski domovini, posejani z belimi cerkvicami, bujnimi travniki in žitorodnimi polji. Le posamezniki in še ti jako redko so obiskavali naše planine.

Razmeroma pozno, šele leta 1893., je zadobila slovenska turistika z ustanovitvijo „Slov. planinskega društva“ v Ljubljani širšo podlago. S. P. D. je rodila srčna želja, da bi Slovenci bolje spoznavali prirodno lepoto širne svoje domovine in jo potem toliko iskrenjeje ljubili. Čudovito hitro in krepko se je novo društvo razvilo. Plodovito njegovo delovanje je vzbudilo glasen odmev širom slovenske domovine. S. P. D. je v kratkem času vzraslo v krepko drevo, ki je pognalo močne in košate veje — planinske podružnice. V Ljubljani ustanovljeno društvo namreč ni bilo več kos napornemu in vsestranskemu delu in je postalo v kratkem času z ustanovitvijo podružnic osrednje društvo. Že prvo leto je ustanovilo dve podružnici, leta 1899. se je kot šesta ustanovila Kranjska podružnica in danes ima S. P. D. 19 podružnic v vseh središčih slovenskih

pogorij. S. P. D. je toraj v kratkem času zbralo v zdravem krepkem razvoju mogočno armado za lepo našo domovino navdušenih častilcev.

Idealno navdušenje za prelepe slovenske planine je rodilo tudi v Kranju podružnico S. P. D. Delovanje je bilo prvotno skromno; toda ideje planinstva so prodrle kmalu v širše kroge in podružnica se je hitro razvila. Deset let v življenju posameznega človeka je malo, deset let v življenju društva je — mnogo. Podružnica je v prvem desetletju svojega delovanja častno izvršila svojo nalogo. Na pripravljalnem občnem zboru l. 1899. je predsednik Janko Majdič britko tožil, da so planine, kolikor jih bo spadalo v delokrog snujoče se Kranjske podružnice, v turističnem oziru popolnoma zanemarjene. In za koliko je v teh 10 letih oživelo zanimanje za turistiko v Kranju in okolici! Podružnica je zaznamovala pota, prirejala je izlete v lepo našo okolico, poleg tega je pa tudi s slovenskimi napisi kazala tujcem slovensko lice našega ozemlja. In desetletnice svojega obstanka pač ne more lepše praznovati, kakor s tem, da si je postavila na najlepši in najrazglednejši točki Karavank, na ponosnem Stolu, svojo prvo planinsko kočo, ki bo nosila ime največjega pesnika, kar jih je rodila mati Slovenija, ime — Prešerna. Za seboj imamo prvih 10 let podružničnega delovanja. In če se ozremo na doslej izvršeno delo, smemo pač brez pretiravanja reči, da naše težnje niso bile zaman in brezvspešne.

Kranjsko podružnico sta ustanovila pravzaprav znana pospeševatelja in odkritosrčna prijatelja slovenskih planin, prof. dr. I. Frischauf in sedanji načelnik Savinjske podružnice, neumorni turist Fr. Kocbek. Na njihovo inicijativo in povabilo se je zbrala 12. julija leta 1899. peščica Kranjskih rodoljubov v gostilni pri „Stari pošti“ v Kranju, da ustanove prepotrebno planinsko podružnico. Predsednikom pripravljalnega odbora je bil enoglasno izvoljen Janko Majdič in zapisnikarjem Janko Sajovic. Skrbno pripravljena pravila so se soglasno sprejela, vnela se je le daljša debata zaradi imenovanja podružnice. Predsednik je priporočal po nasvetu prof. dr. Frischaufa ime „Kokra“, češ, da bode delokrog Kranjske podružnice navezan največ na Kokriško dolino,

Fr. Ks. Sajovic je predlagal, naj se imenuje podružnica „Kranj“. Da bi se ne zamenjala nova podružnica s sekcijo „Krain“, nemškega planinskega društva, se je po daljšem debatiranju na predlog Cir. Pirca sklenilo imenovati podružnico: „Podružnica slov. plan. društva v Ljubljani, s sedežem v Kranju za kranjski okraj“.

Provizoričnim načelnikom in tajnikom sta se na to volila Janko Majdič in Janko Sajovic, katerima se je naročilo, nemudoma predložiti sprejeta pravila vladi v potrdilo. Vlada je pravila hitro potrdila in že 16. avgusta, l. 1899. se je vršil I. redni občni zbor. Pri volitvah so bili v odbor enoglasno izvoljeni: Janko Majdič, načelnikom, dr. Fran Prevc, podnačelnikom, Ciril Pirc, blagajnikom, Janko Sajovic, tajnikom, in odbornikom brez portfelja: Ivan Rakovec, dr. Leop. Poljanec in Fr. Ks. Sajovic. Bili so to energični in agilni možje, ki so vse svoje moči zastavili v prosep podružnice.

Podružnično delovanje prav lahko razdelimo v dve dobi. Prvotno je bilo razen markacij potov in podružničnih izletov vse podružnično delovanje osredotočeno v pripravi za gradbo koč na Storžiču. Deloma zaradi financijelnih ozirov, deloma tudi ker Storžič ni posebno imenitna razgledna točka, je odbor v seji dne 8. novembra l. 1904. definitivno sklenil, opustiti misel zidati koč na Storžiču in postaviti na Stolu — prvaku Karavank — planinsko koč. S tem se je začela za podružnico druga doba, — doba naporenega in vspešnega delovanja. Koliko neutemeljenih ugovorov, koliko nasprotnikov je zopet imela ta lepa ideja! Le iskrenemu navdušenju posameznih odbornikov za stvar in jekleni volji drugega podružničnega načelnika prof. Ant. Zupana se imamo zahvaliti, da bo po dolgih predpripravi še letos stala koč na vrhu Stola.

V prvih letih svojega delovanja je podružnica zaznamovala prav mnogo potov na novo, mnogo jih je pa obnovila ter napravila napise in kašipote. Osobito v loškem in joštarskem pogorju je odbor domalega vsa važnejša pota in steze zaznamoval in opremil s kašipoti. Markiral se je pot na Ratitovec in Blegaš, dalje pot čez Sorico-Podbrdo na Črno prst. Popravila se je markacija pota iz Kranja na Sv. Jošt in iz postajice Sv. Jošt na Sv. Jošt. Zaznamovala se je pot iz Kranja

na Šmarjetno goro in od tod na Sv. Jošt. Na novo se je markirala pot s Sv. Jošta na Javornik — k studentu Šipneku — k sv. Mohorju v Selca, oziroma preko Jamnika v Kropo in preko Češnjice v Podnart. Zaznamovala se je dalje pot s Jošta v Škofjo Loko in iz Besnice čez Nemilje v Selca in konečno pot iz Sorice do razpotja na Bohinj in pot na Možic. Zaznavanje potov je podružnica tudi raztegnila na Karavanke in Kamniške planine. Na novo se je markirala pot iz Preddvora čez Bašelj na Storžič, dalje s Storžiča čez Zaploto v Preddvor in s Storžiča v Tržič. Zaznamovala se je dalje pot iz Tržiča na Brezje in iz Tržiča čez Javornik na Jezersko. Ker se je odbor v zadnjih letih osobito baval z izvršitvijo prevzete naloge, z gradbo Prešernove koče na Stolu, se je tudi ta pot na novo markirala, oziroma nadelala nova pot od Zabrezniške planine na vrh Malega Stola.

Največ zaslug pri markaciji potov si je stekel tedanji artilerijski podčastnik Pirc-Pavljanski in pozneje načelnik prof. Ant. Zupan, ki je deloma izvršil nekaj novih markacij, deloma popravil stare. Vodnik Jernej Krč je na novo zaznamoval pot iz Kokre na Greben Krvavec in Sangrad.

Podružnica je postavila meseca avgusta l. 1904. na Kranjskem kolodvoru lično orijentacijsko desko. Toda, ker je predočevala le majhen del Gorenjske, je odbor postavil meseca maja l. 1908. z dovoljenjem železnične uprave ob izhodu Kranjskega kolodvora novo orijentacijsko desko, izvršeno v merilu 1 : 25.000 po slikarju Novaku iz Ljubljane. Deska predočuje ves svet od Bohinja do Krvavca in nudi za izlete v kranjskem, tržiškem, radovljiškem ter deloma v škofjeloškem in kranjskogorskem okraju najboljšo orijentacijo.

Da bi se zanimanje za turistiko povzdignilo, prirejala je podružnica svojim članom in članicam vsako leto po tri do štiri izlete. Interesantno je, da se je prvi izlet vršil na Stol, kjer si bo postavila podružnica svojo prvo planinsko kočo in kjer se je 23. julija l. 1892. rodila sploh misel ustanoviti Slovensko planinsko društvo. Največkrat so izletniki obiskali ljubko joštarsko in loško pogorje. Lepa, senčnata, skoro promenadna pot in

krasen razgled s posameznih točk teh dveh pogorij sta privabila k vsakemu izletu razmeroma dosti članov. Začelo se je zanimanje za planinstvo tudi pri nežnem spolu. Zelo animirani so bili izleti čez Sv. Jošt, Sv. Mohor v Selca, ali preko Jamnika v Kropo, oziroma Radovljico, Podnart, Kamnogorico in Podbrezje. Dobro obiskani so bili izleti čez Sv. Jošt in Križno goro v Škofjo Loko, ali v mične, po lepo dišeči kraljevki (daphne Blagajana) širom sveta znane Polhovgrajske dolomite. Ti izleti so gotovo marsikateremu udeležniku ogreli srce za naše planine in za turistiko sploh. Jako dobro so vspeli izleti na Stol, ali na Črno prst in Golico, ki se ponašajo z veleinteresantno floro. Izvežbaneji turisti so polezli tudi na Triglav, dà, celo preko Karavank je poletela agilna podružnica. Priredila je več izletov na Sv. Višarje, enega celo na Dobrač. Vsi so se vedno najlepše završili. V spominu bo še marsikateremu izletniku in izletnici oni izlet na Sv. Višarje, ki ga je podružnica priredila 30. junija l. 1900. Udeležilo se ga je 18 članov, katerim sta se pridružila še dva izletnika iz Ljubljane. Zjutraj se je vršila v znameniti romarski cerkvi podružnična maša, katero je daroval odbornik ziljske podružnice, župnik ukoviški, vrli Čeh, Svaton. Po končanem obredu je večina izletnikov polezla na bližnjo, 2071 m visoko goro Lovec. Za nekatere člane je bila to prva visoka planinska tura. Po povratku je župnik Svaton izletnike najprijazneje pogostil in pri kozarcu dobrega vina se je izrekla marsikatera napitnica. Svež humor in veselo petje sta povzdigovala neprisiljeno zabavo.

V vsakem oziru je zadovoljil podružnične člane oni izlet, ki se je vršil dne 28. in 29. junija l. 1903. na Dobrač. Izletniki, katere je načelnik fotografiral s svojim izbornim aparatom, so z vrha uživali najlepši razgled. V koči se je razvila prav vesela zabava in po večerji je krepko donela slovenska pesem po planinskem salonu. Anonimni „Gorenjčev“ feljtonist ve v številki z dne 4. julija l. 1903. celo povedati, da so poskočne in elegične melodije privabile precejšnje število „vsenemcev“, ki so mahoma znali slovensko in dali prostost vsem registrom svojih grl.

Izvrstno je uspel tudi podružnični izlet k otvoritvi Češke koč. Tudi ta izlet je ovekovečen v „Gorenjčevi“ številki z dne 8. avgusta l. 1903. v podlistku: Planinci iz Kranja ob povratku. (Spomin na izlet Kranjske podružnice S. P. D. k Češki koči dne 26. julija l. 1903).

Nepričakovano dobro je bil obiskan izlet, katerega je priredila podružnica 20. junija l. 1909. iz Kranja čez Velesovo in razgledno Štefanjo goro k Čemšenikarjevim studencem in odtod v divje romantično Kokro. Številno udeležnikov je ta dan doseglo svoj višek. Udeležilo se je izleta 13 članic in 16 članov. Svojih simpatij do podružnice in do planinstva sploh kranjski meščani pač niso mogli lepše izraziti, kakor s tem, da so popoldan v prav mnogobrojnem številu na vozeh pohiteli za izletniki v Kokro in tu v njihovi sredi preživeli nekaj uric lepega in veselega planinskega življenja.

Preveč bi bilo vse izlete podrobno opisati, omenimo le še toliko, da se je večkrat ob obilni udeležbi obhajal kresni večer na Sv. Joštu, in da so razven oficijelnih izletov posamezniki poleteli vsako leto v Kamniške planine, v romantično Logarsko dolino in mično Solčavo, dalje na Stol, Golico, v Triglavsko pogorje, na Mangart, v Trento, na Krn, v Bohinj, na Obir, na Nanos i. t. d. Ne omenjamo tudi manjših tur v škofje-loškem in joštarskem pogorju; pozabiti pa pač ne smemo, da so leta 1906. nekateri takorekoč tekmovali med sabo, kdo bo večkrat poplezal k Sv. Joštu. Eden teh gospodov je bil gori 191 krat, drugi 167 krat. Mnogo jih je pa to leto posetilo Sv. Jošt po 50 krat in več.

Pri Joštarskem mežnarju in izza zadnjih let v tihem Javorniku se shaja že dolgo vrsto let, kot nekak pododsek Kranjske podružnice, k svojim sejam splošno znani Joštarski klub. Vsako leto o sv. Valentinu zbira tu dični in prezaslužni njegov prezident mnogobrojne člane k rednemu občnemu zboru. Neprisiljena zabava, lepo ubrano petje in navdušeni, v srce segajoči govori, povzdigujejo svečanost tega dneva. In če še počasti zborovanje dolgoletni klubov član, v svojih dovtipih in govorancah neizčrpni Naca iz „daljne“ Ljubljane, potem pač vsakemu le prehitro minejo te lepe urice.

Da bi podpirali podružnične težnje in nabirali nove člane po kranjski okolici, so na povabilo odbora tekom let sprejeli in s pohvalno vnemo opravljali poverjenišтво sledeči: I. Roblek, župan v Bašlu za Storžičevo skupino; Fr. Šlibar, župan v Selcih, za selško dolino, Jan. Povšnar, župan v Kokri, za kokriško dolino; Slavko Flis, učitelj v Škofji Loki, za Škofjo Loko in Josip Šter, posestnik v Tržiču, za Tržič.

Podružnica je gojila tudi slovansko vzajemnost in gostoljubje. Ko se je peljalo 16. avgusta l. 1901. kakih 50 kolesarjev-turistov, bratov Čehov z Bleda na Jezersko, ustavili so se tudi v Kranju, da položijo venec na Prešernov grob. Odbor jim je šel nasproti do Podbrezij, kjer jih je načelnik Janko Majdič navdušeno pozdravil, sosebno navzoče češke dame. Odgovoril je tedanji podnačelnik češke podružnice S. P. D. dr. Kulhaný in nazdravil našemu narodnemu ženstvu. Odpekljali so se nato skupno v Kranj, kjer jim je podružnica v Mayrjevi gostilni pripravila zajutrak, pri katerem so stregle vrle kranjske narodnjakinje. In ko je 3. junija l. 1903. dospelo v Kranj pod nadzorstvom prof. dr. Rumpfa nad 20 nemških tehnikov iz Gradca, da bi se podali skozi Kokro na Jezersko v svrhu geoloških raziskavanj kokriške doline, je na priporočilo prof. dr. Frischaufa podružnica gostoljubno sprejela tudi te. Odbor jim je preskrbel brezplačno prenočišče in vožnjo do Jezerskega. Prof. dr. Rumpf, priznana kapaciteta, je pri tej priliki ogledal tudi Čemšenikarjeve studence in je glede zajemanja istih v vodovodne namene podal svoje izvedeniško mnenje.

Na občnem zboru dne 20. marca l. 1902. je povdarjal tedanji načelnik Janko Majdič, da se je kranjska podružnica osnovala nekako s pogojem, da stavi kočo na Storžicu. Koča naj bi nosila ime našega narodnega pevca, prof. Valjavca, čegar zibelka je tekla na Beli v vznožju strmega Storžiča. Odbor se je ideje resno poprijel in živo se je zanimal za stvar prof. dr. Frischauf, s katerim je bil odbor radi tega tudi v živahni korespondenci. Poročilo osrednjega odbora za leto 1900. hvali podružnično delovanje in konečno tudi omenja, da se njen spretni odbor bavi z zelo važnim in umestnim načrtom, ki ga misli v kratkem uresničiti.

Odbor je zastavil vse svoje moči, da bi svojo nalogo izvršil. Tukajšnji slikar in fotograf Ivan Jagodic je leta 1900. podružnici prepustil akvarelno sliko, ki predstavlja mesto Kranj z ozadjem Karavank. Po tej sliki je dal odbor napraviti lične razglednice, ki naj bi se razprodajale na korist projektirane koče na Storžiču. Ljudje so radi segali po njih in prvih 10.000 se jih je v dobrih dveh letih razpečalo. Odbor je naročil še 6000 enakih razglednic, ki so pa lansko leto že tudi pošle. Niti skrbno izvršene markacije, niti društven izlet in informacijski ogledi na Storžič niso mogli vcepiti pravega zanimanja za to goro, ki v turističnem oziru pač malo nudi, posebno ker razgled proti Korški zapira dolgo iztegnjena Košuta. Osrednji odbor je v splošnem odobral napravo koče na Storžiču, priporočal je pa vendar stavbo koče na Davcu, na križišču potov med Grintavcem in Kočno, ker je bil tamkaj svet že v lasti S. P. D. Zaradi financijelnih težkoč — koča na Storžiču, kakor na Davcu namreč, bi bila stala najmanj 10.000 K — se je zadeva zavlačevala od leta do leta.

Tako je zanimanje za stavbo ene izmed teh dveh projektiranih koč polagoma pojenjalo. Medtem se je rodila v glavah nekaterih odbornikov srečna misel, če ne bi kazalo izven okoliša Kranjske podružnice okupirati kako lepo razgledno in turistično znamenito točko, kjer bi podružnica postavila svojo kočo. Osrednji odbor se je sam zavzel za to idejo in je priporočal graditi kočo na Stolu, ki je sicer ena najlepših razglednih točk v Karavankah, toda glede obiska precej zanemaren. Priporočilo je našlo pri podružnici glasen odmev in dne 8. novembra l. 1904 je odbor v velepomembni seji sklenil, da je pripravljen postaviti kočo na Stolu, če stroški zgradbe ne prekoračijo vsote 5000 K, največ 6000 K. Kako so o tem važnem odobrovem sklepu sodili priznani turisti, o tem nam priča pismo, katero je že 3 dni po odborovi seji, dne 11. novembra l. 1904. pisal vrli češki turist, prijatelj slovenskih planin in ustanovitelj češke podružnice S. P. D. prof. dr. Choudounský, podružničnemu načelniku Janku Majdiču, srčno čestitajoč podružnici na vелеvažnem sklepu.

Dotično pismo slove:

Slovutný pane kolego!

S nejvřelejší účastí přečtli jsme Vaši zprávu o usnesení stavby chaty na Stolu a srdečně gratulujeme kráňskému odboru k tomuto důležitému podniku.

Chata na Stolu jest turistickým činem značného významu také v ohledu národním a provázíme vývoj myšlénky s největšími sympathiemi.

S. P. D. se krok za krokem uplatňuje jako rovnocenný činitel s ostatními velkými družstvy alpskými a z toho máme upřimnou radost.

Floreat, crescat a vivat S. P. D.

Váš úplně oddaný

19 11./XI. 04.

Prof. dr. Chodounský.

Tako se je pričela za našo podružnico druga, prevažna doba, v kateri je bilo vse njeno delo osredotočeno na priprave za gradnjo koč na Stolu, dokler se ji ni letos po tolikih zadržkih in zavlačevanju posrečilo pričeti z gradbo te prepotrebne planinske postojanke.

Odbor si je dne 2. julija l. 1905. ogledal skupno z zastopniki osrednjega odbora (dr. Foerster, inženier Foerster in profesor Macher) za nameravano kočo projektirana dva prostora. Eden prostor, ki leži ob zvezi nove poti raz Golico na Stol, je že osrednji odbor kupil; leži pa žalibože v grapi in je nezavarovan pred plazovi. Drugi prostor leži na vrhu, oziroma pod vrhom Malega Stola. Odločilo se je, da se stavba, ako je le mogoče, napravi na Mal. Stolu. Koča bi stala tu na velerazglednem in dobro zavarovanem prostoru v višini 2198 m.

Dne 12. februarja l. 1906. je podružnici ugrabila nenadno smrt njenega prezasluženega ustanovitelja in načelnika J. Majdiča. Sam navdušen turist, je bil tudi duša vsakemu planinskemu izletu. Svoje rodoljubje in navdušenost do slovenskih planin je pokazal s tem, da je volil Kranjski podružnici 2000 K in tako s tem zneskom položil temelj planinski koči na Stolu. Na občnem zboru dne 6. marca l. 1906. so izvolili njegovim naslednikom prof. Ant. Zupana, ki načeluje podružnici še danes. V isti seji se je na predlog dr. Kušarja sklenilo imenovati nameravano stavbo „Prešernovo koč“, ker se bode vzdigala nad rojstno vasico pesnikovo in bode tudi dokaz, da mesto Kranj, čuvar pozemskih

ostankov pesnikovih neumorno tudi čuva nad pesnikovim imenom in, da je ono vedno prvo med tistimi, ki se trudijo proslaviti Prešernovo ime in slavo.

Novi načelnik, ožji rojak Prešernov, sam navdušen turist in vztrajno delaven za planinsko stvar, je zastavil, vrlo podpiran po odboru, vse svoje moči, da se projektirana stavba čimpreje izvrši. Za planinstvo enako vneti in požrtvovalni tedanji podružnični tajnik dr. Kušar in on se nista vstrašila nobenega truda in stroškov, kadar je bilo treba v kočinih zadevah poleteti na Stol, ali dogovarjati se zaradi načrtov in proračunov z različnimi inženjerji in stavbenimi podjetniki.

In koliko nepričakovanih ovir je naenkrat nastopilo!

Prvi načrt za kočo je poslal inženjer Foerster, toda brez priloženega proračuna. Načrt je na to deloma izpremenil po podružničnem nasvetu stavbeni svetnik Bol. Bloudek, ki je podružnici v stavbenih zadevah sploh s svojimi umestnimi nasveti desna roka. Po Foersterjevem izstopu iz osrednjega odbora se je za nameravano kočo toplo zavzel njegov naslednik v odboru inž. Viktor Skaberne, ki je obljubil napraviti nov načrt in proračun. Res se je vršil dne 29. jun. l. 1906. ogled na Mal. Stolu, kjer so bili poleg podružničnih članov navzoči: inž. Ciuha in inž. Skaberne, geometer Hrovatin in gozdar Fr. Jenčič. Odmeril se je tudi svet, vendar odbor ni mogel definitivno postopati, dokler niso bili načrti potrjeni. V letu 1907. so se podpisale kupne pogodbe glede stavbenega sveta in posekal se je tudi za stavbo potrebni les, katerega je zabrežniška občina, uvažujoč veliko važnost ptujskega prometa, podružnici brezplačno odstopila.

Pohvalno moramo omeniti Simona Prešerna, po dom. Beleja, posestnika iz Zabreznice, ki je kot načelnik gospodarskega odseka podružnico v tej zadevi vrlo podpiral.

Dne 2. jun. l. 1907. se je vršila, v korist Prešernovi koči prirejena veselica, ob najštevilnejši udeležbi z najboljšim uspehom in je zadovoljila vse nade tudi v gmotnem oziru. Da se je veselica obnesla tako lepo in ugodno, gre vsa zahvala rodoljubnim damam

Kranjskega mesta, ki so pod spretnim vodstvom gospe dr. Kušarjeve zastavile z največjo ljubeznijo in požrtovalnostjo svoje moči v nje prospeh. Hvala pa pristoji tudi vsem gospodom, kateri so podpirali odbor z delom in svetom.

Ker odbor ni mogel dobiti potrebnega stroškovnika za projektirano kočo, se započeto delo ni moglo tako nadaljevati, kakor je bilo želeti in zadeva se je zavlačevala do maja l. 1908., ko je končno odbor od inž. Skaberneta dobil načrt projektirane Prešernove koče. Ker ni bilo nobenega proračuna in je bila po načrtu projektirana enonastropna koča za podružnične razmere neizvedljiva, je naprosil odbor inž. Vrhovnika, da bi načrt predelal in napravil proračun. Toda tudi Vrhovnikov načrt je daleč presegal podružniške zasnove in njena sredstva. Ker se je obenem sklenilo, postaviti leseno in ne, kakor se je prvotno nameravalo, zidano kočo, je podružnica preskrbela še četrti načrt. Med tem je odbor poskrbel za napravo prepotrebne reservoarja na Stolu (delo je stalo 300 K), in dal napraviti pot od Zabreznške planine na Mali Stol (delo je stalo 1200 K). Pot, ki je občinska last, vodi od Most, nekoliko časa po travniku proti stari poti na Valvazorjevo kočo. Pri potoku zavije pot na desno in pelje od tod prav polagoma med zelenjem do Zabreznške planine. Od tod vodi nova, široko nadelana pot v položnih serpentinah na vrh.

Tesarski mojster Jurgela je dobil nalogo izvršiti četrti načrt za najprimitivnejšo kočo. Toda vkljub temu je znašal proračun še vedno 14.830 K. Na občnem zboru dne 29. decembra 1908. se je enoglasno zaradi tega sklenilo pooblastiti odbor, da se pogaja s tesarskim mojstrom Jurgelo, oziroma katerim drugim podjetnikom radi ceneje stavbe, oziroma cenejega načrta. Načrt se naj predloži izvanrednemu občnemu zboru, ki se naj v dveh mesecih skliče.

Odbor je dal na to napraviti nov — peti načrt za gradbo Prešernove koče in dva proračuna.

Na izvanrednem občnem zboru dne 9. marca l. 1909. se je na podlagi opreznost sestavljenega proračuna sklenilo oddati stavbo ponudniku cenejega proračuna za skupno svoto 12.000 K in najeti posojilo

9000 K. To je bilo potrebno, ker ima podružnica gotovine samo 5300 K, stavba z inventarjem pa bode stala okroglo 14.000 K.

Podružnica bode s svojimi dohodki, podporami, darovi (letos je podružnica v raznih gostilnah in kavnarnah v Kranju in na Selu postavila nabiralnike za Prešernovo kočo), s prebitki veselic (v ta namen se priredi dne 4. julija t. l. v Zvezdi velika veselica in v avgustu veselica na Selu pri Žirovnici) lahko plačevala obresti in v približno 7 letih dolg amortizirala. Poroštvo za dolg so prevzeli odborniki in še nekateri gospodje izven odbora.

Odbornik inž. Karel Křivanec je načrt temeljito predelal in popravil in 1. aprila l. 1909. se je pogodba podpisala in stavba koč oddala podjetnikoma Jurgelu in Legatu iz Sela.

Koča bo zadnji čas do 1. septembra l. 1909. izvršena in tako se je podružnici ravno ob desetletnici izpolnila dolgo gojena želja, postaviti na najvišjem vrhu*) Karavank svojo prvo koč, ki se bode glede lepote lege in divnega razgleda lahko kosala s katerokoli naših planin. S prostora, kjer bo stala koč, se planincu nudi krasen razgled po vsej Gorenjski. Proti zahodu te pozdravlja mogočno Triglavsko pogorje, proti vzhodu ti uhaja pogled na divje razorane in sneženo bele Savinjske planine. Tik pred teboj se zrcali naš kranjski biser, rajsko lepo Blejsko jezero, prav v Stolovem vznožju se blišči iz gostega zelenja mična vasica Vrba — Prešernov rojstni kraj in dalje proti jugu se razgrinja tja do Ljubljane rodovitna gorenjska ravnina, posejana s prijaznimi vasicami in belimi cerkvicami, katerih ubrano zvonjenje in pritrkavanje te v prvi jutranji zori in planinski tihoti tako ljubko pozdravlja prav do vrha. In če se potrudiš par sto korakov do vrha, se razgrne pred teboj cela Koroška. V ozadju štrle kviško zobčasti ledeniki dolgo iztegnjenih Tur. Kakor mogočen sladkorjev stožec moli in se sveti iz

*) O Stolu je priobčil Janko Mlakar v „Planinskem Vestniku“ dva članka, in sicer: 1. Stol, l. 1896., šte. 10., str. 161. — 2. Stol v zimski obleki, l. 1901., št. 1.

O Stolu so priobčili tudi več črtic in člankov nekateri nemški turistični časopisi.

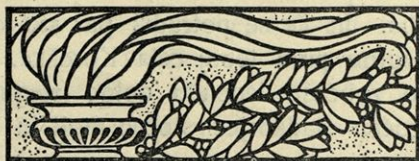
njih tretji najvišji vrh naše monarhije — Veliki Klek in kot silna soseda ga na vsaki strani čuvata V. Venediger in Ankogel. Res, nepopisno lep razgled, — razgled največjega planinskega užitka!

Lahko rečemo, da se radi razgleda Stol lahko kosa z Golico, ki je znana kot ena najlepših razglednih točk v naših Alpah.

S stavbo prepotrebne Prešernove koče završuje torej letos podružnica prvo desetletje svojega delovanja. Z ozirom na gradbo koče, ki ji bo treba posvetiti vse moči, se letos še ne bo mogla baviti z drugimi deli. Šele po dovršitvi koče na Stolu bo imela dovolj prilike, lotiti se potrebnega dela v ožjem področju. Zato je tudi podružnični odbor ravno z ozirom na podrobnejše delo v domačem okraju priporočal l. 1907. ustanovitev Selške podružnice in je l. 1908., ko so planinci zasnovali svojo podružnico v Trziču, toplo pozdravil tudi to. Tako se je podružničin delokrog precej omejil in skrčil.

Podružnica je torej v vsakem oziru lepo uspevala; krepko se je razvila in globoko je posegla v družabno življenje. Izdatno se je pomnožilo število članov, ki je doseglo letos svoj višek (141); kot prvi ustanovitelj je leta 1900. pristopil podružnici vzor-narodnjak Polak iz Trziča in s srčno iskrenostjo se je začel za naše planinstvo zanimati posebno nežni spol, ki je prav častno (29) zastopan v podružnici.

Z iskreno željo, da bi za podružničin prospeh in procvit še nadalje požrtvovalno in vneto delovali vsi častilci lepih naših planin, zaključujemo to poročilo.

Člani od l. 1899—1909.

(Načelnikovo poročilo.)

1899.

Baillou L., posestnik na Kokrici.
Batagelj Iv., postajenačelnik v Kranju.
Benedičič Iv., urar v Škofji Loki.
Benedik Fr., gostilničar pri Sv. Joštu.
Benedik Ljud., trgovski pomočnik v Kranju.
Bohinc Iv., trgovski pomočnik v Kranju.
Colnar Al., posestnik v Kranju.
Crobath Fr., trgovec in posestnik v Kranju.
Depoli Jur., uradnik mestne hranilnice v Kranju.
Demšar Fr., posestnik v Zalemlogu.
Dovžan Fr., gostilničar v Tupaličah.
Engelsberger Iv., trgovec v Tržiču.
Erbežnik Mar., gostilničarka v Rakovici.
Eržen Gašper, uradnik v Kranju.
Fabiani Karel, trgovec v Kranju.
Flis Slavko, učitelj v Škofji Loki.
Florian Karel, posestnik in trgovec v Kranju.
Fuso Jos., zidarski mojster v Kranju.
Dr. Globočnik Edv., okrajni zdravnik v Kranju.
Golob Iv., gostilničar v Kranju.
Golob Jos., hotelnik v Kranju.
Golob Mat., gostilničar in mesar v Kranju.
Hanhart Aleks., trgovec v Kranju.
Hokovič Nik. v Kranju.
Homan Janko, uradnik v Kranju.
Jagodic Iv., fotograf v Kranju.
Killer Gabr., posestnika sin v Kranju.
Killer Jak., trgovec in posestnik v Kranju.
Kokalj Rud., uradnik v Kranju.
Dr. Korun Val., c. kr. profesor v Kranju.
Kovačič Iv., nadmlinar v Kranju.
Kuralt Fr., posestnik v Šenčurju.
Lavrenčič Al., poslovodja v Kranju.
Lenček Niko, c. kr. notar v Škofji Loki.
Logar Jos., trgovec v Kranju.
Lotrič Franjo, trgovec v Kranju.
Majcen I., uradnik v Kranju.
Majdič Ant., trgovec v Kranju.
Majdič Janko, trgovec v Kranju.
Majdič Joško, trgovec v Kranju.

Majdič Vinko, veleindustrijalec v Kranju.
 Mayr Mavr., posestnik in pivovarnar v Kranju.
 Mayr Peter, posestnik in gostilničar v Kranju.
 Medved Janko v Kranju.
 Nadižar Iv., trgovski pomočnik v Kranju.
 Narodna čitalnica v Škofji Loki.
 Omersa Fr. st., trgovec in posestnik v Kranju.
 Omersa Fr. ml., posestnik v Kranju.
 Omersa Viktor, posestnik v Kranju.
 Pavlin Al., posestnik in gostilničar v Podbrezjah.
 Pavšlar Tomo, posestnik in trgovec v Kranju.
 Peče Ema, učiteljica v Selcih.
 Peresini Jak., trgovec v Kranju.
 Peterlin Ant., c. kr. profesor v Kranju.
 Peterlin Fr., c. kr. sodni adjunkt v Kranju.
 Pintar Iv., posestnik in mizar v Kranju.
 Pirc Ciril, posestnik in trgovec v Kranju.
 Podkrajšek Minka, učiteljica v Selcih.
 Poljanec Leop., c. kr. profesor v Kranju.
 Polak Ferd., trgovec v Kranju.
 Pollak Janko, trgovec v Kranju.
 Povšnar Jan., gostilničar v Kranju.
 Dr. Prevc Fr., odvetnik v Kranju.
 Pučnik Konr., posestnik v Kranju.
 Rakovec Iv., tovarnar v Kranju.
 Repovš Mir., nadučitelj v Sorici.
 Rooss Alb., c. kr. davčni pristav v Kranju.
 Rooss Edi, trgovec v Kranju.
 Sajovic Ferd., trgovec v Kranju.
 Sajovic Janko, trgovec v Kranju.
 Sajovitz F. Ks., hotelnik v Kranju.
 Seliškar Al., c. kr. sodni adjunkt v Kranju.
 Strnad Rud., c. kr. davčni pristav v Kranju.
 Dr. Šavnik Edv., c. kr. okrajni zdravnik v Kranju.
 Šavnik Fr., mag. pharm. v Kranju.
 Šlamberger Ant., c. kr. notar v Kranju.
 Šlibar Fr., župan in gostilničar v Selcih.
 Šmid W., amanuenzis v Admontu.
 Dr. Štempihar Val., odvetnik v Kranju.
 Šumi Franjo, gostilničar in posestnik v Kranju.
 Tibiletti Ernst, trgovec z lesom v Kranju.
 Dr. Tominšek Jos., c. kr. profesor v Kranju.
 Valenčič Iv., tajnik mestne hranilnice v Kranju.
 Varl Iv., stud. iur. v Kranju.
 Vehovec Fr., gostilničar v Tupaličah.
 Verbič Iv., knjigovodja v Kranju.
 Zupan Ant., c. kr. gimnazijski učitelj v Kranju.
 Dr. Žmavc Jak., c. kr. profesor v Kranju.
 Žumer Andr., c. kr. okrajni šolski nadzornik v Kranju.

Skupaj 89 članov.

1900.

Bučar Jos., cand. phil. v Kranju.
Demšar Franja, poštarica v Tupaličah.
Finžgar Fr., kurat pri Sv. Joštu.
Dr. Kladva Ant., c. kr. sodnik v Trziču.
Lampret Iv. Pr., tiskar v Kranju.
Matjan Franc, kaplan v Cerkljah.
Polak Vilj., inženir v Trziču (ustanovnik).
Potokar Jos., kaplan v Trziču.
Pysch Karel, tiskar v Kranju.
Rozman Janko, odvetniški uradnik v Kranju.
Ruech Karel, posestnik in trgovec v Trziču.
Weinberger Jos., gostilničar v Trziču.

Prirastlo 12 članov.

Odpadlo 13 »

Skupaj 88 članov.

1901.

Ahačič Nik., pos. in fužinar v Trziču.
Dr. Beuk St., c. kr. profesor v Kranju.
Dr. Debevec Jos., c. kr. profesor v Kranju.
Dev Fr., posestnik in tovarnar v Trziču.
Hudovernik Iv., knjigovodja v Kranju.
Jaeger Karel, kavarnar v Kranju.
Kalan Fr., trgovec v Kranju.
Koblar Ant., dekan in mestni župnik v Kranju.
Korun Cecilija, prof. soproga v Kranju.
Košmerl Jos., zasebni uradnik v Kranju.
Krč Jernej, gorski vodnik na Jezerskem.
Krener Fr., poslovodja v Kranju.
Mikuš Fr., c. kr. sodni svetnik v Škofji Loki.
Pipan Iv., nadučitelj v Poljanah.
Pirnat Makso, c. kr. profesor v Kranju.
Rojina Fr., nadučitelj v Šmartnem pri Kranju.
Salberger Mih., nadučitelj v Besnici.
Soklič Iv., železniški azistent v Kranju.
Šarc Al., kurat pri Sv. Joštu.
Urbas Ant., trgovski pomočnik v Kranju.
Uršič Ant., zasebni uradnik v Kranju.
Verdir Jos., poštar v Kokri.

Prirastlo 22 članov

Odpadlo 31 »

Skupaj 79 članov.

1902.

Luznar Fr., nadučitelj na Primskovem.
Maselj Iv., c. kr. profesor v Novem mestu.

Remec Bog., c. kr. profesor v Kranju.

Rus Vilko, učitelj v Kranju.

Dr. Zakrajšek K., okrajni zdravnik v Škofji Loki.

Prirastlo 5 članov

Odpadlo 5 »

Skupaj 79 članov.

1903.

Dr. Herle Vladimir, c. kr. profesor v Kranju.

Jeglič Rud., hotelnik v Kranju.

Jeršinović Ant., c. kr. profesor v Kranju.

Logar Ivanka, trg. soproga v Kranju.

Marenčič Rajko, trgovec in posestnik v Kranju.

Pohlin Drag., zasebni uradnik v Kranju.

Sajovic Karla, trg. hčerka v Kranju.

Šter Jos., uradnik v Trziču.

Tavčar Fr., trgovec in posestnik v Selcih.

Tominšek Beti, prof. soproga v Kranju.

Uršič Fr., c. kr. davčni oficijal v Kranju.

Prirastlo 11 članov

Odpadlo 14 »

Skupaj 76 članov.

1904.

Jarc Evg., c. kr. profesor v Kranju.

Prirastel 1 član

Odpadlo 8 članov

Skupaj 69 članov.

1905.

Ahačič Fr., posestnik in fužinar v Trziču.

Dolenc Iv., stud. phil. na Dunaju.

Janc Iv., c. kr. profesor v Kranju.

Jelenc Iv., posestnik in trgovec v Trziču.

Krč Iv., stud. iur. na Dunaju.

Krenner Leopold., trg. soproga v Kranju.

Mally Riko, c. kr. davčni kontrolor v Trziču.

Pollak Karel, stud. tech. v Trziču.

Štupica Fr., c. kr. notar v Trziču.

Tršan Jakob, c. kr. profesor v Kranju.

Zupan Anica, prof. soproga v Kranju.

Prirastlo 11 članov

Odpadlo 6 »

Skupaj 74 članov.

1906.

Dev Oskar, c. kr. sodni adjunkt v Škofji Loki.
 Dornik Vikt., stud. for. v Tržiču.
 Florian Terezija, trgovka in posestnica v Kranju.
 Geiger Konr., posestnik in kavarnar v Kranju.
 Jeglič Jos., učitelj v Selcih.
 Jenko Andr., stud. med. na Dunaju.
 Kumer Iv., cand. iur. v Kranju.
 Dr. Kušar Jos., odvetnik v Kranju.
 Kušar Mar., odv. soproga v Kranju.
 Majdič Vinko ml., tehnik v Kranju.
 Mally Ana, učiteljica na Primskovem.
 Narodna čitalnica v Kranju.
 Novak Alojz, učitelj v Kranju.
 Novak Zdravko, c. kr. davčni adjunkt v Kranju.
 Pollak Fanči, trg. hčerka v Kranju.
 Sajovic Evg., cand. phil. v Kranju.
 Salberger Adolf, stud. iur. v Tržiču.
 Sušnik Ant., c. kr. profesor v Kranju.
 Škofic Jern., gostilničar v Kranju.

Prirastlo 19 članov

Odpadlo 7 «

Skupaj 86 članov.

1907.

Fock Anica, tov. hčerka v Kranju.
 Ivanc Fr., učitelj v Kranju.
 Kristan Iv., posestnik in gostilničar na Javorniku.
 Lampret Zora, tisk. soproga v Kranju.
 Masten Iv., c. kr. profesor v Kranju.
 Mayr Jelica, piv. hčerka v Kranju.
 Mayr Mici, posestnica in gostilničarka v Kranju.
 Rohrmann Adolf, c. kr. okrajni tajnik v Kranju.
 Sedej Val., gostilničar pri Sv. Joštu.
 Dr. Treo Lud., c. kr. sodni adjunkt v Kranju.

Prirastlo 10 članov

Odpadlo 16 »

Skupaj 80 članov.

1908.

Bajželj Jak., posestnik v Stražišču.
 Benedik Fr., gostilničar v Stražišču.
 Bukovic Herm., učiteljica v Kamnigorici.
 Detela Ant., c. kr. profesor v Kranju.
 Jeglič Ivanka, pos. hčerka na Selu.
 Jeglič Milka, pos. hčerka na Selu.
 Komatar Fr., c. kr. profesor v Kranju.

Mally Ida, učiteljica v Kranju.
 Prešeren Fr., pos. sin v Zabreznici.
 Pučnik Adalb., pos. sin v Kranju.

Prirastlo	9 članov
Odpadlo	7 »
Skupaj	80 članov.

1909.

Antolovič Jovo, uradnik v Kranju.
 Benedik Jos., posestnik v Stražišču.
 Benedik Nežika, gost. soproga v Kranju.
 Bizjak Al., notarski kandidat v Kranju.
 Bloudek Bol., c. kr. stavbeni svetnik v Kranju.
 Bučar Nika, prof. soproga v Kranju.
 Cegnar Ant., posestnik in gostilničar v Žabnici.
 Cerovšek J., poslovodja v Kranju.
 Crobath Mirko, trg. in pos. sin v Kranju.
 Cvar I., knjigovodja v Kranju.
 Dokler Ant., c. kr. profesor v Kranju.
 Dr. Dolar Sim., c. kr. profesor v Kranju.
 Duller Al., trgovski sotrudnik v Kranju.
 Fock Makso, tovarnar v Kranju.
 Geiger Mar., kav. in pos. soproga v Kranju.
 Gostič Flor., učitelj v Poljanah.
 Hainrihar Fr., trg. in pos. na Trati pri Škofji Loki.
 Holz hacker Fr., zobotehnik v Kranju.
 Jezeršek Fr., gostilničar in posestnik v Kranju.
 Jurgele Jos., tesarski mojster na Selu.
 Kalan Antonija, trg. soproga v Žirovnici.
 Kokalj Ivanka, pos. soproga v Kranju.
 Komatar Tinica, prof. soproga v Kranju.
 Koukolik Frant., ravnatelj valjčnega mlina v Kranju.
 Krek Vinko, učitelj v Trbojah.
 Krenner Fr., posestnik v Kranju.
 Křivanec Karel, inženir v Kranju.
 Křivancova Mila, inžen. soproga v Kranju.
 Kuralt Angela, pos. hčerka v Kranju.
 Kuralt Fr. posestnik in gostilničar v Kranju.
 Legat Ant., posestnik na Selu.
 Malnar Jos., c. kr. profesor v Kranju.
 Meden Joško, knjigovodja v Kranju.
 Miklavčič Janja, učiteljica v Kranju.
 Omersa Ivanka, pos. hčerka v Kranju.
 Dr. Perne Fr., c. kr. profesor v Kranju.
 Pirnat Anica, prof. soproga v Kranju.
 Pogačar Fr., pos. sin v Vrbi.
 Pogačnik Fr., gostilničar in posestnik v Kranju.
 Potočnik Ivan, posestnik in čevljar v Kranju.
 Potušek Iv., posestnik in frizer v Kranju.

Požgaj Viljem, knjigovez v Kranju.
 Premru Krist., krojač v Kranju.
 Prešeren Jak., posestnik in čebelar v Vrbi.
 Rant Magda, posestnica in gostilničarka v Kranju.
 Robida Adolf, c. kr. profesor v Kranju.
 Rus Rudolf, urar v Kranju.
 Sajovic Hani, trg. hčerka v Kranju.
 Sedej Lavoslava, urad. soproga v Kranju.
 Sedej Rado, uradnik v Kranju.
 Dr. Šavnik Janko, odvetniški kandidat v Kranju.
 Šinkovec Ant. ml., pos. sin v Kranju.
 Šmid Pavel, pos. sin na Gašteju.
 Šumi Janko, pos. sin v Kranju.
 Vivod Vinko, trgovec, Ljubljana — Kranj.
 Windischer Karel, trgovec in posestnik v Kranju.
 Zacherl Iv., trg. sotrudnik v Kranju.
 Župan Bl., ključavničar na Jesenicah.
 Zupan Jos., posestnik in gostilničar v Zabreznici.
 Žemlja Jos., posestnik in gostilničar v Vrbi.

Prirastlo	60 + 3*)	članov
Odpadla	2	člana
Skupaj 141		članov.

Člani za l. 1909.

Antolovič Jovo, uradnik v Kranju.
 Bajželj Jak., posestnik v Stražišču.
 Benedik Fr., posestnik in gostilničar v Stražišču.
 Benedik Fr., posestnik in gostilničar v Kranju.
 Benedik Jos., posestnik v Stražišču.
 Benedik Nežika, gost. soproga v Kranju.
 Bizjak Al., notarski kandidat v Kranju.
 Bloudek Bol., c. kr. stavbeni svetnik v Kranju.
 Bučar Jos., c. kr. profesor v Kranju.
 Bučar Niko, prof. soproga v Kranju.
 Bukovic Hermina, učiteljica v Kamnigoricu.
 Cegnar Ant., posestnik in gostilničar v Žabnici.
 Cerovšek J., poslovodja v Kranju.
 Crobath Mirko, trg. in pos. sin v Kranju.
 Cvar J., knjigovodja v Kranju.
 Dr. Debevec Jos., c. kr. profesor v Kranju.
 Depoli Juri, azistent mestne hranilnice v Kranju.
 Detela Ant., c. kr. profesor v Kranju.
 Dev Oskar, c. kr. sodnik v Škofji Loki.
 Dokler Ant., c. kr. profesor v Kranju.
 Dr. Dolar Simon, c. kr. profesor v Kranju.
 Duller Al., trgovski sotrudnik v Kranju.
 Flis Slavko, učitelj v Škofji Loki.

*) 3 člani, ki so izstopili prejšnja leta, a 1909 zopet vstopili;
 (gl. spodaj imenik za l. 1909).

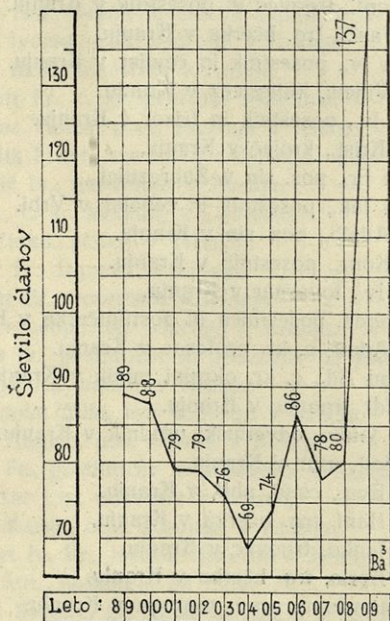
Florian Ter., trgovka in posestnica v Kranju.
 Fock Anica, tov. hčerka v Kranju.
 Fock Makso, tovarnar v Kranju.
 Geiger Konr., kavarnar in posestnik v Kranju.
 Geiger Marija, kav. in pos. soproga v Kranju.
 Dr. Globočnik Edv., okrajni zdravnik v Kranju.
 Golob Jos., hotelnik in posestnik v Kranju.
 Golob Mat., posestnik in mesar v Kranju.
 Gostič Flor., učitelj v Poljanah.
 Hainrihar Fr., trg. in pos. na Trati pri Škofji Loki.
 Dr. Herle Vlad., c. kr. profesor v Kranju.
 Holz hacker F., zobotehnik v Kranju.
 Jagodic Iv., posestnik in fotograf v Kranju.
 Jeglič Jos., učitelj v Selcih.
 Jeglič Ivanka, pos. hčerka na Selu.
 Jeglič Milka, pos. hčerka na Selu.
 Jeglič Rud., posestnik in hotelnik v Kranju.
 Jenko Andr., stud. med. na Dunaju.
 Jezeršek Fr., gostilničar in posestnik v Kranju.
 Jurgele Jos., tesarski mojster na Selu.
 Kalan Antonija, trg. soproga v Žirovnici.
 Kalan Fr., trgovec v Žirovnici.
 Koblar Ant., dekan in mestni župnik v Kranju.
 Kokalj Ivanka, pos. soproga v Kranju.
 Kokalj Rud., posestnik v Kranju.
 Komatar Fr., c. kr. profesor v Kranju.
 Komatar Tinica, prof. soproga v Kranju.
 Koukolik Frant., ravnatelj valjčnega mlina v Kranju.
 Kovačič Iv., nadmlinar v Kranju.
 Krč Iv., c. kr. avskult. v Ljubljani.
 Krek Vinko, učitelj v Trbojah.
 Krener Fr., trgovec v Kranju.
 Krenner Fr., posestnik v Kranju.
 Krenner Leop., trg. soproga v Kranju.
 Kristan Iv., gostilničar in posestnik na Javorniku.
 Křivanec A., inženir v Kranju.
 Křivancova Mila, inž. soproga v Kranju.
 Kuralt Angela, pos. hčerka v Kranju.
 Kuralt Fr., gostilničar in posestnik v Kranju.
 Dr. Kušar Jos., odvetnik v Kranju.
 Kušar Marija, odv. soproga v Kranju.
 Lampret Iv. Pr., lastnik tiskarne v Kranju.
 Legat Ant., posestnik na Selu.
 Lenček Niko, c. kr. notar in župan v Škofji Loki.
 Logar Ivanka, trg. soproga v Kranju.
 Logar Jos., trgovec v Kranju.
 Luznar Fr., nadučitelj na Primskovem.
 Majdič Ant., trgovec in posestnik v Kranju.
 Majdič Joško, trgovec in posestnik v Kranju.
 Majdič Vinko, veleindustrijalec v Kranju.

Majdič Vinko ml., tehnik v Kranju.
 Mally Ana, učiteljica na Primskovem.
 Mally Ida, učiteljica v Kranju.
 Malnar Jos., c. kr. profesor v Kranju.
 Marenčič Rajko, trgovec in posestnik v Kranju.
 Maselj Iv., c. kr. profesor v Novem mestu.
 Masten Iv., c. kr. profesor v Kranju.
 Mayr Jelica, pivovar. hčerka v Kranju.
 Mayr Mar., gostilničarka in posestnica v Kranju.
 Meden Joško, knjigovodja v Kranju.
 Miklavčič Janja, učiteljica v Kranju.
 Narodna čitalnica v Kranju.
 Novak Al., učitelj v Kranju.
 Novak Zdravko, c. kr. davčni kontrolor v Metliki.
 Omersa Ivanka, trg. hčerka v Kranju.
 Pavlin Al., posestnik in gostilničar v Podbrezjah.
 Pavšlar Tomo, trgovec in posestnik v Kranju.
 Dr. Perne Fr., c. kr. profesor v Kranju.
 Pirc Ciril, trgovec in deželni poslanec v Kranju.
 Pirnat Anica, prof. soproga v Kranju.
 Pogačar Fr., pos. sin v Vrbi.
 Pogačnik Fr., gostilničar in posestnik v Kranju.
 Polak Ferd., trgovec in posestnik v Kranju.
 Pollak Fanči, trg. hčerka v Kranju.
 Potočnik Iv., posestnik in čevljar v Kranju.
 Požgaj Viljem, knjigovez v Kranju.
 Potušek Iv., posestnik in frizer v Kranju.
 Premru Krist., krojač v Kranju.
 Prešeren Fr., pos. sin v Zabreznici.
 Prešeren Jak., posestnik in čebelar v Vrbi.
 Pučnik Adalb., pos. sin v Kranju.
 Pučnik Konr., posestnik v Kranju.
 Rakovec Iv., tovarnar v Kranju.
 Rant Magda, posestnica in gostilničarka v Kranju.
 Robida Adolf, c. kr. profesor v Kranju.
 Rohrmann Ad., c. kr. okrajni tajnik v Kranju.
 Rooss Edi, trgovec v Kranju.
 Rozman Janko, odvetniški uradnik v Kranju.
 Rus Rudolf, urar v Kranju.
 Sajovic Evg., cand. phil. v Kranju.
 Sajovic Hani, trg. hčerka v Kranju.
 Sajovic Janko, trgovec v Kranju.
 Sajovic Karla, trg. hčerka v Kranju.
 Sedej Lavoslava, urad. soproga v Kranju.
 Sedej Rado, uradnik v Kranju.
 Sedej Valent., gostilničar pri Sv. Joštu.
 Sušnik Ant., c. kr. prof. v Kranju.
 Dr. Šavnik Edv., c. kr. okrajni zdravnik v Kranju.
 Šavnik Fr., mag. pharm. v Kranju.
 Dr. Šavnik Janko, odvetniški kandidat v Kranju.

Šinkovec Ant. ml., pos. sin v Kranju.
 Škofic Jern., gostilničar v Kranju.
 Dr. Šmid W., muz. kust. v Ljubljani.
 Šmid Pav., pos. sin na Gašteju.
 Šlamberger Ant., c. kr. notar v Kranju.
 Dr. Štempihar Val., odvetnik v Kranju.
 Šumi Janko, pos. sin v Kranju.
 Dr. Treo Lud., c. kr. sodnik v Kranju.
 Valenčič Iv., tajnik mestne hranilnice v Kranju.
 Vivod Vinko, trgovec, Ljubljana — Kranj.
 Windischer Kar., trgovec in posestnik v Kranju.
 Zacherl Iv., trgovski sotrudnik v Kranju.
 Dr. Zakrajšek K., okrajni zdravnik v Škofji Loki.
 Zupan Anica, prof. soproga v Kranju.
 Zupan Ant., c. kr. profesor v Kranju.
 Zupan Bl., ključavničar na Savi.
 Zupan Jos., gostilničar in posestnik v Zabreznici.
 Žemlja Jos., gostilničar in posestnik v Vrbi.

Skupaj 141 članov.

GRAFIKON.

Število članov v posameznih letih predočuje grafikon; pripomniti je, da je število za l. 1909 **141**, ne 137. 4 so namreč pristopili, ko je bil klišej že gotov in vsaka izprememba nemogoča.

POPRAVEK.

Pri sliki koč na Stolu se je med tiskom urinila neljuba pomota. Namesto 2391 metrov mora biti **2193** metrov.

Podružnični odbori od 1899—1909

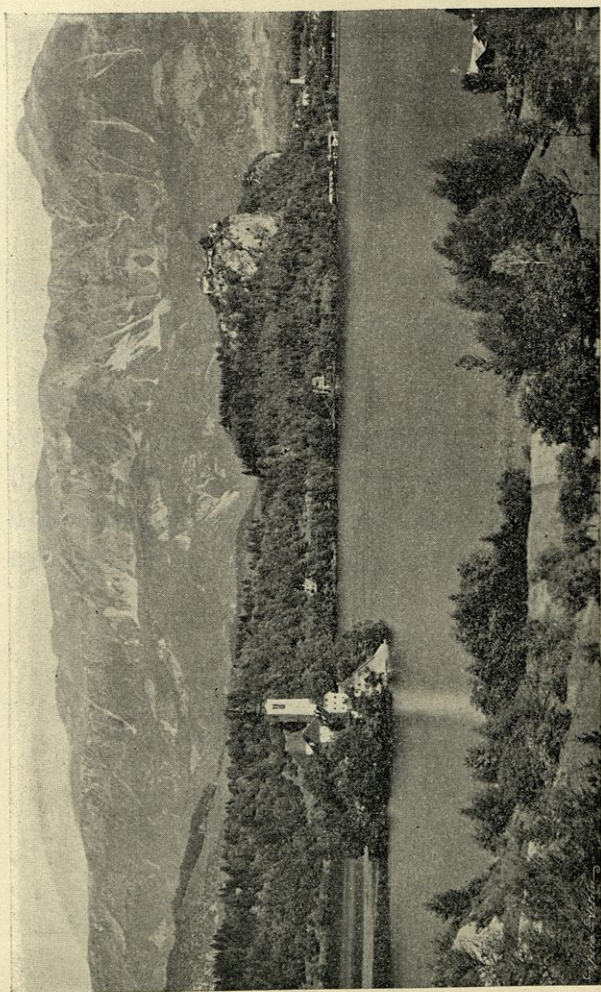
Leto	Načelnik	Podnačelnik	Blagajnik	Tajnik	Odborniki
1899	Majdič Janko	Dr. Prevc Fr.	Pirc Ciril	Sajovic Janko	Poljanec L. Rakovec Iv. Sajovic F.
1900	"	"	"	"	"
1901	"	Dr. Tominšek J.	"	"	Seliškar A
1902	"	"	Kokalj Rudolf	"	"
1903	"	"	"	Pohlin Drag.	Dr. Herle Vl. Polak F. Sajovic J.
1904	"	"	"	"	"
1905	"	Polak F.	"	Zupan Anton	"
1906	Zupan Anton	"	"	Dr. Kušar Josip	Jarc Evg. Šavnik Fr.
1907	"	"	"	"	"
1908	"	"	"	Šavnik Fr.	Marenčič R.
1909	"	"	"	Bučar Josip	— Dr. Kušar J.
					(Křivanec K.) Šavnik Fr.

Denarno gibanje

od 1899 do 31. decembra 1908.

Lêto	Do- hodki		Stroški		Prebitek		Ostalo društ. premož.		Skupaj	
	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v
1899	206	—	170	40	35	60	18	—	53	60
1900	578	62	413	72	164	90	18	—	182	90
1901	1602	90	832	17	770	73	88	—	858	73
1902	1332	60	267	50	1065	10	171	04	1236	14
1903	1622	85	209	36	1413	49	169	20	1582	69
1904	1922	70	254	52	1668	18	165	05	1833	23
1905	2122	33	159	76	1962	57	113	05	2075	62
1906	4887	23	546	92	4340	31	86	60	4426	91
1907	6268	63	292	66	5975	97	20	—	5995	97
1908	6982	17	2301	26	4680	91	4	—	4684	91

Stol od blejske strani.

Vsebina.

	Stran
Pesem	5
Janko Majdič , ustanovitelj in prvi predsednik po- družnice S. P. D. v Kranju	7
«Ljubimo Te, naša dika!»	15
Prvo desetletje. (Tajnikovo poročilo.)	22
Člani od leta 1899 do 1909. (Načelnikovo poročilo.)	35
Podružnični odbori od 1899 do 1909	45
Denarno gibanje od 1899 do 31. decembra 1908	46

